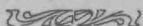

Srca v Gradcu, Petersgasse 1. Od 19. do vštetega 24. dne: Češka, Moravska in Šlezija; oglase sprejema samostan presv. Srca v Smihovu pri Pragi, Karlova cesta 36. Od 25. do vštetega 30., ozir. 31. dne: Tirolska, Predarlška, Trst in Istra; oglase sprejema samostan presv. Srca v Riedenburgu pri Bregenzu na Predarlškem. Za Ogrsko in Sedmograško sprejema oglase samostan presv. Srca v Budimpešti, VII., Istvan ut. 75.

Gojenke zavodov presv. Srca Jezusovega v Avstro-Ogrski.

Učenec Kristusov.

I.

To vam je dečko ta Mlakarjev Jožko! Škoda res, da ga ne poznate, ker vselej bi ga bili veseli, kakor sem ga jaz, kadar ga zagledam. Veste, lica ima ko breskev, lepo zagorela in polita z rdečim žametom! Klobuka ob delavnikih ne nosi; čevljev od sv. Jurja do sv. Mihaela ne obuže, razen k sveti maši; hlače mu nosi naramnica, počez potegnjena čez pisano srajco. Vse to je lepo, a jaz imam še zaradi nekaj drugega rad Jožka: on ni razvajen dečko; on kaže, da bo dober in poraben delavec Mlakarjeve kmetije. Zjutraj vstane zgodaj ko drugi, jé z družino žgance in zelje za zajtrk in ne one rjave čorbe od kave; čez dan dela, kolikor ni v šoli, zvečer ne leta po Ave Mariji okoli.. Rada ga imata oče in mati, a postopati in lenariti ne sme.

No, angel pa tudi ni, to že moram vseeno reči. Od časa do časa že kakšno tako naredí, da morajo mati pokazati na leskovko, ki je naslonjena nad vrati — niso je še vrgli na ogenj. Pa o takih njegovih delih bom rajši tiho, sicer bo Jožko preveč rdeč. Povem le nekaj lepega o njem.

V nedeljo po sv. Rešnjem Telesu je šel Mlakarjev Jožko s Petričevim Lojzetom ob desetih k sveti maši. Tretja klop od spredaj je njuna. Za njima sedijo vselej Kržetov ded, in gorje onemu, ki bi pred njih očmi nepotrebno govoril v hiši božji! Gotovo bi imel kmalu rdeče uhlje in objokane oči. Zato pa Mlakarjev in Petričev še nikoli nista bila zaprta v šoli, češ da v cerkvi šepetata. Strah božji in strah pred Kržetovega deda roko jih drži v pravih mejah dostojnega vedenja pred Bogom.

Odbije ura, in počasi pridejo gospod župnik na prižnico. Stari so že, nad 20 let so že v Hruševju. Začno brati, najprej oznanilo, potem pa list in sveti evangelij. Ljudje stoje in poslušajo, tudi Jožko stoji in posluša: »Kdor ima premoženje tega sveta in vidi svojega brata v potrebi, pa zapre svoje srce pred njim, kako bo božja ljubezen v njem?« In še bolj prisrčno berejo stari gospod: »Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju!« — Potem začno gospod pridigati, in prav prisrčno govorijo o tem, kako moramo mi biti usmiljenega srca do revežev in sirot, kako moramo pomagati vsem, ki so pomoči potrebni. Vsa cerkev posluša pazljivo častitega duhovnika, pazljivo posluša tudi Mlakarjev Jožko. Mnogo pridig je že slišalo njegovo uho, a nobena se mu ni tako vtisnila v spomin kakor današnja.

II.

Doma je pa čakalo danes Jožka nekaj posebnega. Materi je ime Marjeta, in danes ima ta svetnica svoj praznik. Že zjutraj je voščila vsa družina materi srečo za god, otroci so v cerkvi tudi prav goreče prosili blagoslova od Boga zanje. Med kosilom oče še enkrat ponove voščilo, želijo materi vso srečo za dušo in telo, želijo jim dolgo življenje in nazadnje sveti raj v družbi svetnice Marjete. Materi se od veselja zalesketa solza v očeh, pa se zasmejejo in odhite v kuhinjo. Vrnejo se z dišečo rumeno »vlečenko«, potico iz najboljše moke, z mastjo in smetano prepojeno, z rožiči in rozinami natreseno. Kako zažaré oči otrokom, kako gledajo, ko mati delé vezilko, kako vesel je vsakteri dobrega daru od dobre matere! Posedejo in jedo, po molitvi pa spravijo vsak svoj del. Jožko sede na prag in ima zavito potico v rokah.

Naenkrat zasliši poleg sebe neznan glas v tujem narečju: »Fantek, kje so pa mama?« Jožko se ozre in vidi ženo v slabi obleki in s shujšanim licem, poleg nje pa dečka, ki se jo plaho drži za roko. »Begunka sem, mati, pa iščem živeža. Bi dobila pri vas malo krompirja ali kaše?« Tako govori z materjo. Deček pa gleda začudeno na Jožka in Jožko njega.

»Ti, veš, tako sem lačen, daj meni malo kruha, ki ga imaš v roki,« poprosi begunček. — »Bi rad?« ga vpraša

Jožko, ki ne razume, kaj bi tujček rad. — »Da, lačen sem, ti imaš pa kruh — daj mi ga malo!«

Ko bi bil imel Jožko kos črnega kruha, verjemite, da bi ga bil takoj vsega dal tujčku. Tudi za belim bi mu ne bilo žal. Toda vlečenko deliti s tem malim? Samo enkrat v letu je materin god, samo enkrat v letu pride ta dobra reč pod Jožkove zobe.

Že je hotel proč, kar se nekaj zgane v njem. V srcu mu zazvenijo one besede, ki so jih v nedeljo gospod župnik tako prisrčno brali in razlagali.

»Ali naj res tako storim, kakor mi nekaj pravi? — Potica je vendar tako lepo rumena in mastna — a deček begunček je tudi ves lačen, tudi on rajši dene v usta kak boljši grizljaj — kaj naj storim?« Tako razmišlja Jožko. In veste, kaj je storil? Čez pol je prerezal dobri kos in dal begunčku toliko, kolikor je sam obdržal. In ne verjamete, da so se begunki porosile oči, ko je videla ljubezen Jožkovo do njenega sinka? In se vam čudno zdi, da so mati Jožka potem vsi veseli pohvalili pred vso družino, da je lepo storil in izkazal usmiljenje siroti?

Jožek mi je pa pozneje enkrat rekel, da še ni bil zlepa tako srečen, ko takrat, ko je storil tisto dobro delo — da ga je nekaj kar pobožalo po duši tisto minuto.

Otroci, kako pa vi? Ali je tudi vaše srce tako usmiljeno? Ste tudi vi učenci Kristusovi? **Vladimír Borovščak.**

Zakaj se je Francelj vpisal med mlade junake?

Francelj je bil nesrečen deček. Mati mu je umrla tako zgodaj, da se je komaj spominjal nanjo. Bil je prepuščen samemu sebi. Reda seveda ni poznal nobenega; ravnotako tudi ni vedel in ne izkušal, kaj je vzgoja. Razumeli boste to, če vam povem, da je Franceljnov oče rad pil.

Kadar je bil oče trezen, tedaj je bil dober, še predober, ker je celo Franceljna jemal s seboj v gostilno in mu ponujal pijačo. Francelj jo je tudi rad pokusil. Vse drugače pa je bilo, kadar se je oče napil. Postal je sirov, marsikdaj je moral Francelj čutiti očetovo trdo pest. Če je mogel, je rajši ubežal, potikal se je okrog brez miru, prenočeval sedaj tu, sedaj tam.